

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΗΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ

—
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΙΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΣΙΑΘΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΠΙΣΤΑΣ ΣΥΝΑΡΟΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ

Διά τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. Ν. 20.
 " " Ἐσωτερικόν " " 15.
 " τὸς κκ. Φοιτητάς " " 8.

ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
 Ὀδὸς Πινακωτῶν
 ΑΡΙΘΜΟΣ Β

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ἱατρικὴ κλινικὴ Κ. Π. Δηλιγιάννη. Δύο περιπτώσεις παραλύσεως γλωσσο-χειλο-φαρυγγικῆς, ὑπὸ Γ. Σκουμπούρη (βοηθοῦ τῆς ἱατρικῆς κλινικῆς). — Ἀκαδημία τῆς ἱατρικῆς ἢ ἐν Παρίσι. Λευκοματίναι μολικαὶ (Συνέχ.) — Ἐκτροπικὴ τῆς κοιλίης θεραπεία. — Δηλητηριώδη ἀποταλέσματα τῆς κοιλίης. — Ἀντιπυρίνης αἰμοστατικὴ ἐνέργεια. — Κοιλίη ἐπὶ σπυλικῶν παθήσεων. — Κοιλίτιδος θεραπεία. — Πιδοποιήσεις. — Βιβλιογραφικὸν δελτίον.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ Κ. Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΠΑΡΑΛΥΣΕΩΣ

ΓΛΩΣΣΟ-ΧΕΙΛΕΟ-ΦΑΡΥΓΓΙΚΗΣ

ὑπὸ Γ. ΣΚΟΥΜΠΟΥΡΗ

(βοηθοῦ τῆς Ἱατρικῆς Κλινικῆς)

Ἐσχάτως προσήλθεν εἰς τὴν κλινικὴν ἀσθενὴς οὖτινος τὴν ἱστορίαν ἀμέσως περιγράφομεν.

Δημήτριος Ἀποσκίτης, ἐκ τοῦ χωρίου Βελημαχίων τῆς Γορτυνίας, ἑτῶν 62, γεωργός. Οὗτος κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου π. ἔ. ἐπανερχόμενος εἰς τὸ χωρίον αὐτοῦ, καὶ κεκοπικῶς ὄν, ἐπιε καθ' ἑδὴν ἕλιον ψυχρόν. Οὐδέποτε ἔλαβε σφίλιον οὐδὲ καταχραστῆς τοῦ οἴνου ἢ τῶν ἀφροδισίων ἦτο. Μεταδὰς εἰς τὸν οἶνον αὐτοῦ καὶ μεθὼν τὴν φυλάξαι τιν ἐνός τῶν οἴων αὐτοῦ ὄν ὑπερηγάτα κατέστη λίαν δύσθυμος, ἐπὶ μίαν δ'

ΓΑΛ. ΤΟΜ. ΙΣΤ'

3

ἡμέραν δὲν ἤθελεν εἰς οὐδένα νὰ δμιλήσῃ. Τὴν ἐπιούσαν ἡμῶς παρετήρησεν ὅτι ἐδυσκολεύετο νὰ προφέρῃ ὅλας τὰς λέξεις, καὶ μάλιστα σύμφωνα τινὰ, ἄτινα ἀγράφμυκτος ὢν, δὲν ἐνθυμεῖται μετὰ 20—25 ἡμέρας εἶδεν ὅτι μετὰ τινος δυσκολίας κατέπινε τὰς στερεὰς τροφάς, πρὸς δὲ ὅτι καὶ ἡ μάσσησις κατέστη ἐπίπικνος, σίελος δὲ ἀφθονος ἤρχισε νὰ ῥέῃ ἐκ τοῦ στόματος.

Οὕτως ἔχων κατέφυγεν εἰς τὴν κλινικὴν τὸν περελθόντα Φεβρουάριον ἐνεστῶτος ἔτους.

Ἡμεῖς ἐξετάσαντες, εὔραμεν, τὴν μὲν ἰρίσιν καὶ ὄψιν αὐτοῦ σχετικῶς καλὴν. Ἡ φυσιογνωμία ἐξέφραζε τι τὸ ἡλίθιον. Ἡ λαλιὰ ἦτο μόνονος καὶ βραδεῖα. Ἐκ τῶν συμφωνῶν τὰ μὲν ὑγροκατάληκτα λ.μ.ν. καὶ τὸ χειλεοπρόφερτον φ δύναται ὀπωσοῦν νὰ προφέρῃ, καὶ τοῦτο ὅταν φράξῃ διὰ τῶν δακτύλων τοῦς ῥώθωνας, τὰ δὲ ἄλλα σύμφωνα οὐδόλως ἠδύνατο νὰ προφέρῃ. Τὰ φωνήεντα ἡμῶς πάντα ἐπρόφερε σχεδὸν καλῶς οὕτως ὥστε μετεχειρίζετο πάντοτε φωνήεντα ὁσάκις ἤθελε νὰ ἐκφρασθῇ π. χ. ἀπηυθύνετο αὐτῷ ἢ ἐρώτησις «πῶς εἶσαι» καὶ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ αεῖμαι καλλίτεραν, ἀπῆντα κείσε ἀεσα» καὶ ταῦτα ἐκφέρει λίαν βραδέως καὶ ἀσθενῶς. Ἡδυνάτει νὰ συρίζῃ, νὰ φιλήσῃ, ἢ νὰ σύσῃ τὴν φλόγα τοῦ κηρίου, ἐκτὸς δὲ αὐτῆ ἐκείτο λίαν ἐγγύς τοῦ στόματος αὐτοῦ. Ἡδυνάτει νὰ διανοίξῃ καλῶς τὸ στόμα. Ἡ γλῶσσα ἔκειτο ὀπισθεν τῶν ὀδόντων καὶ ἦτο ὀξεῖα, ἀτροφικὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ αὐτὴν οὔτε πρὸς τὰ πρόσω, οὔτε πρὸς τὰ ἄνω, οὔτε πρὸς τὰ πλάγια, οὔτε νὰ σχηματίσῃ αὐτὴν ἐν εἴδει αὐλακκος. Ἡλεκτρίζοντες αὐτὴν προὐκαλοῦμεν πόνον ἀλλὰ οὐδεμίαν κίνησιν αὐτῆς. Τὸ ὑπερίσιν ιστίον μόλις ἀνήρχετο ὁσάκις ὁ ἀσθενὴς ἐφώνει ε ε ε. Ἡ κίνισ ἐκείτο καλῶς ἐν τῇ θέσει αὐτῆς καὶ διετῆρει τὴν ἀντανεκλικτικὴν αὐτῆς ιδιότητα, διότι ολιγομένη διὰ τοῦ δακτύλου προὐκάλει τάσιν πρὸς ἔμετον.

Σίελος ἀκαταπαύστως ἔρρεεν ἐκ τοῦ στόματος, οὕτως ὥστε ὁ ἀσθενὴς ἐκράτει ἀείποτε ριζομακτρὸν εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ μάσσησις βραδεῖα καὶ ἡ κατάποσις, καὶ μόνον μετὰ ἐπανειλημμένων ἀποπειρῶν κατώρθου νὰ καταπίνῃ τὸν βλωμὸν, ἔλεγε δὲ, ὅτι, «τοῦ στέκει στὸ λαρύγγι». Ἐνίστε αἱ τροφαὶ παρεμέναν μετὰξὺ χειλῶν καὶ ὀδόντων καὶ τότε ἔφερε τοὺς δακτύλους ἵνα ἀποδιώξῃ τὴν τροφήν μετὰξὺ τῶν ὀδόντων. Καὶ ἡ κατάποσις τῶν ὑγρῶν ἦτο ἐπίσης δυσχερὴς καὶ ἐνίστε ἠναγκάζετο νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἵνα ὑποβοηθήσῃ τὴν κάθοδον τοῦ ὑγροῦ, ὅπως ποιοῦσι τὰ πτηνὰ. Ἐνίστε, μάλιστα, τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο διὰ τῶν ῥωθῶνων μετὰ μίαν ἢ δύο καταπόσεις. Ἐνέπνεεν ἐπιπολαιότατα καὶ συχνά. Ἡποῖε βραδείων εἰσπνοὴν καὶ προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὸν θώρακα ἐν διαστολῇ, πλὴν ματαίως, διότι ὁ ἀὴρ διεξέφευγεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὡς κατεδεικνύετο ἐκ τῆς δονήσεως τῆς πρὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ

περὲμβληθείσης φλογὸς τοῦ κηρίου. Αἱ ἀρτηρίαι δὲν εἶχον τὴν ἀθηρωματώδη ἐκφυλίσιν. Οἱ ψόφοι τῆς καρδίας κανονικοί, ρυθμικοί. Σφυγμὸς συχνὸς περὶ τοὺς 140 κατὰ πᾶν πρῶτον τῆς ὥρας λεπτῶν, ἀδύνατος.

Ὁ ἀσθενὴς οὗτος διαμεῖνας ἐπὶ 16 ἡμέρας ἐν τῷ Νοσοκομείῳ ἐξήληθεν, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία τοῦ ἀσθενοῦς τούτου.

Ἐκ τῆς ἀνεπίξεως τῶν συμπτωμάτων γίνεται δῆλον ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐπάσχε τὴν σκληρύνσιν τοῦ προμήκους.

Ἡ νόσος αὕτη, τελευταῖον γνωσθεῖσα καλῶς, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Duchenne de Boulogne παράλυσις γλωσσο-χειλεο-φαρυγγαία. Οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις συνέκρινε τὰ φαινόμενα πρὸς τὰς παθολογικὰς ἀλλοιώσεις, οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις ἐξήτασε καὶ περιέγραψεν αὐτὴν τῷ 1860 μετὰ τοσαύτης σαφηνείας καὶ λεπτομερείας ὥστε οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἠδυνήθη νὰ προσθέσῃ ἢ ν' ἀφαιρέσῃ τι. Βέβαιον ἡμῶς εἶναι ὅτι ὁ Troussseau τῷ 1841 παρετήρησε περιστατικόν τι τοιαύτης νόσου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦσαν γνωσταὶ αἱ παθ. ἀλλοιώσεις περιέγραψε μόνον αὐτὴν ὡς νόσον ἀνευ σταθερῶν ἀλλοιώσεων, ὡς λ. χ. ἡ νόσος τοῦ Graves καὶ ἡ,τις ἄλλη.

Ὡστε δικαίως καὶ νῦν ἐτι ἡ νόσος αὕτη καλεῖται νόσος τοῦ Duchenne.

Αἷτια προδιαθετικὰ εἶναι ἡ γερωντικὴ ἡλικία. Πράγματι δὲ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Duchenne, τοῦ Hallopeau καὶ Troussseau ἡ νόσος παρίσταται εἰς ἄτομα ἄνω τῶν 40—50 ἐτῶν. Ἔτερα προδιαθετικὰ αἷτια εἶναι ἡ κακὴ διαίτα.

Παραγωγικὰ δὲ αἷτια γνωστὰ δυστυχῶς οὐδὲν ὑπάρχει, λέγουσιν ὅτι αἱ ψυχικαὶ συγκινήσεις δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἀναφάνισιν τῆς νόσου καὶ ὅ,τι μὲν τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω, βέβαιον, τὸ πῶς ἡμῶς ἀγνωστον. Ἔτερα παραγωγικὰ αἷτια ἀναφέρουσι τὴν κατάχρησιν τοῦ οἴνοπνεύματος, ἀλλὰ ἡ κατόπιν κατάχρησεως οἴνοπνεύματος ἀναφανείσα νόσος δὲν εἶναι ἡ καθαρὰ νόσος τοῦ Duchenne, ἀλλὰ εἶναι ἐμβολή τις κατὰ τὸν προμήκη συνεπεῖς ἀθηρωματώδους ἐκφυλίσεως τῶν ἀρτηριῶν. Ἄλλως τε λίαν δύσκολον εἶναι νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἡ κατάχρησις τοῦ οἴνοπνεύματος δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀτροφίαν τῶν κυττάρων τῆς ἐκφύσεως τῶν νεύρων τοῦ προμήκους. Ἡ κατάχρησις τοῦ οἴνοπνεύματος δύναται νὰ ἐπιφέρῃ φλεγμονὴν τοῦ συνδετικοῦ ἱστοῦ, ἐπομένως σκληρώσεις, κίρνώσεις, διότι ἐξαγγιζόμενον τὸ οἴνοπνευμα προκαλεῖ ἀβληχρὰν δίκμεσαν φλεγμονὴν, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ προκαλέσῃ τὰς σκληρώσεις τοῦ νωτιαίου μυελου, ἀλλὰ ἀκατάληπτον πῶς δύναται νὰ φέρῃ τὴν ἀτροφίαν τῶν νευρικῶν κυττάρων πρωτοπαθῶς.

Ἐπίσης ἕτερα αἷτια παραγωγικὰ ἀναφέρουσι τὴν σύφιλιν, ἡτις ἀγνω

στον επίσης πώς δύναται να παραγάγη την νόσον. Ἐν Γαλλίᾳ γνωστὸν ὅτι (καὶ ἰδίᾳ ἐν Παρισίοις) τὸ ἐν ἕκτον, ἵνα μὴ εἰπωμεν ἔτι πλέον, τῶν κατοικοῦντων ἀρρένων ἔχει ἤδη ἀποκτήσει τὴν σύφιλην, ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἐκ τούτου δυνατὸν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι νὰ πάθωσιν ἐκ τύχης φθίσειν νωτιαία, συνεπέραινον ὅτι δύναται ἡ σύφιλις νὰ ἐπιφέρῃ φθίσειν νωτιαία (ataxie locomotrice). Τὸ αὐτὸ ἴσως δυνατὸν νὰ συμβαίῃ καὶ μετὰ τὴν σκλήρωσιν τοῦ προμήκου.

Ἡ παράλυσις γλωσσο-χειλο-φαρυγγιαία ἐκλήθη καὶ σκλήρωσις τοῦ προμήκου, νεωστὶ δὲ καὶ παράλυσις τοῦ προμήκου. Καὶ ἡ μὲν ὀνόμασι σκλήρωσις τοῦ προμήκου, εἶναι καλὴ ἕνεκα τῆς ἔξεως, ἀλλὰ ἡ βλάβη πολλοῦ γε καὶ δὴ συνίσταται εἰς σκλήρωσιν, ἡ νόσος ἀφείλεται εἰς τὴν ἀτροφίαν τῶν πυρήνων τῶν ἐκ τοῦ προμήκου ἐκφυομένων νεύρων, ἀπαρτάλακτα ὅπως ἡ παράλυσις τῶν παιδῶν συνίσταται εἰς τὴν ἀτροφίαν τῶν μεγάλων νευρικών κυττάρων τῶν προσθίων κεράτων τοῦ βραχίτου. Ἐκλήθη δὲ καὶ παράλυσις τοῦ βολβοῦ ὑπὸ τοῦ Charcot, ἀλλὰ κατὰ τὸν καθηγητὴν κ. Δηλιγιάννην πρώτη ἀλλοίωσις δὲν εἶναι ἡ παράλυσις τοῦ προμήκου.

Ἐν τῇ προμήκῃ οἱ πυρήνες τῶν νεύρων κείνται ἐγγύτατα ἀλλήλων καὶ εὐνόητον ὡς ἐκ τούτου πῶς βλάβη τις οιαδήποτε προσβάλλει ταῦτο-χρόνως ἀπαντὰ τὰ νεύρα.

Ἐπὶ τῆς προκειμένης νόσου ἡ ἀτροφία τῶν νευρικών τούτων κυττάρων μετὰ ἢ ἀνευ χρωστικῆς αὐτῶν ἐκφυλίσεως δὲν εἶναι πανταχοῦ ἡ αὐτὴ ὁ μᾶλλον πάσχων εἶναι ὁ πυρῆν τοῦ ὑπογλωσσίου καὶ εἶτα οἱ λοιποὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἡ νόσος ἄρχεται μετὰ φαινόμενα παραλύσεως τῆς γλώσσης. — Καὶ ὅπως εἰς τὴν προϊούσαν μυϊκὴν ἀτροφίαν οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἔχομεν ἀτροφίαν τῶν μυῶν τῶν ἐρεθιζομένων ὑπὸ τῶν πασχόντων νεύρων, ὅπως καὶ ἡμεῖς παρατηρήσαμεν εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἡ νόσος τοῦ Duchenne χαρακτηρίζεται διὰ παραλύσεως πρώτιστα μὲν τῆς γλώσσης, εἶτα τῶν χειλέων, τοῦ ὑπερώϊου ἱστίου, τοῦ φάρυγγος, τοῦ λάρυγγος καὶ παρατοῦται διὰ παραλύσεως τῶν εἰσπνευστικῶν μυῶν καὶ τῆς καρδίας.

Ὅπως εἰς τὴν προϊούσαν ἀτροφίαν τῶν μυῶν ἡ νόσος ἄρχεται διὰ παραλύσεως τοῦ βραχέως προσαγωγῶ τοῦ ἀντίχειρος, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καταλαμβάνεται τὸ πρῶτον ὑπὸ παραλύσεως ὁ ἀνώτερος γλωσσικός μῦς ἕνεκα παραλύσεως τοῦ ὑπογλωσσίου νεύρου. Κατόπιν παραλύονται ἀπαντες οἱ ἄλλοι μῦες τῆς γλώσσης καὶ τότε μὴ δυναμένης τῆς γλώσσης ν' ἀνέλθῃ πρὸς τὴν ὑπερίαν ὁ ἀσθενὴς ἀδυνατεῖ νὰ προφέρῃ τὰ οὐρανικοπρόφερτα κ.γ.χ., ἐπίσης μὴ κινουμένης τῆς γλώσσης δὲν δύναται νὰ προφέρῃ τὰ γλωτσοπρόφερτα δ.θ.τ. καὶ τὰ ἀμετάβλητα λ.μ.ν.ρ. Ἐπίσης ἡ γλώσσα παραλυομένη ἐξήγει τὴν δυσκαταποσίαν ἐν μέρει, διότι δὲν δύναται ἐρειδιμένη ἐκ τῶν πρῶσα πρὸς

τὰ ὀπίσω πρὸς τὴν ὑπερίαν νὰ ἀπωθήτῃ πρὸς τὰ ὀπίσω τὰς τροφὰς ἵνα τὰς συλλάβῃ ὁ φάρυγξ, ἐπομένως δυσχεραίνεται ὁ πρῶτος χρόνος τῆς καταπύσεως, ἐξήγει δὲ καὶ τὴν διαμονὴν τῶν τροφῶν μεταξὺ παρειῶν καὶ ὀδόντων, διότι δὲν δύναται νὰ κινήθῃ πρὸς τὰ πλάγια ἵνα ἐξώσῃ ἐκεῖθεν τὰς τροφὰς, ἐξήγει δὲ ἐν μέρει καὶ τὴν ἐξοδὸν τοῦ σιέλου, διότι ἡ γλώσσα δὲν δύναται νὰ ὠθήσῃ αὐτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὡς ἐκ τούτου συνκροῖζεται εἰς τὸ στόμα καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ σφιγκτὴρ τοῦ στόματος παραλύεται, ἐκρέει πρὸς τὰ ἔξω.

Μετὰ τὴν παράλυσιν τῆς γλώσσης καταλαμβάνεται τὸ ὑπερώϊον ἱστίον ἐντεῦθεν καὶ τὸ μὴ δυνατὸν τῆς προφορᾶς τῶν συμφώνων π.β.φ. ἐν μέρει, διότι φυσιολογικῶς τὰ σύμφωνα ταῦτα ἀποτελοῦνται διὰ τῆς στήλης τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος, ὅστις ἀπομακρύνει τὰ χεῖλη βιαίως καὶ δονεῖ αὐτά. Ἄλλ' ἐν τῷ ὑπερώϊον ἱστίον εἶναι παραλελυμένον ἡ στήλη τοῦ ἀέρος ἀπόλλυσι τὴν ἐντασιν αὐτῆς διχαζομένη, καὶ τότε ἡ μὲν μία μοῖρα ἀπομακρύνει ἀπ' ἀλλήλων τὰ χεῖλη τοῦ στόματος, ἡ δὲ ἄλλη ἐξέρχεται διὰ τῶν χοανῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔρριος φωνή. Ἡ παράλυσις τοῦ ἱστίου τούτου ἐξήγει εἰς ἐτὶ τὴν δυσκαταποσίαν, διότι κατὰ τὸν δεῦτερον χρόνον τῆς κατὰ πῶτε ὡς ἕνεκα τῆς παραλύσεως τῶν ἐξωτερικῶν περισταφυλικῶν μυῶν (τριπύμου κινητικῆς κλάδος) καὶ τῆς τῶν γλωσσοσταφυλικῶν μυῶν, οἵτινες καταβιβάζουν τὸ ὑπερώϊον ἱστίον πρὸς τὰ κάτω (νεύρα προσωπικά) δὲν ἐφαρμόζεται ἰσχυρῶς ἡ βάσις τῆς γλώσσης πρὸς τὸ ὑπερώϊον ἱστίον εἰς ταῦτα καὶ ἡ ἀνοδος καὶ ἡ ἐξοδος τῶν τροφῶν διὰ τῶν χοανῶν.

Τρίτον παραλύονται τὰ χεῖλη, ἐξ οὗ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται νὰ φιλήσῃ, νὰ συρῆρ, ἢ νὰ σβύσῃ τὴν φλόγα τοῦ κηρίου, ἕπερ ὅμως τελευταῖον ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς παραλύσεως τοῦ σφιγκτήρος τοῦ στόματος, ἥτις ἐξήγει καὶ τὴν ἡλίθιον φυσιογνωμίαν τοῦ ἀρρώστου.

Τέταρτον ἔρχεται ἡ παράλυσις τῆς αἰσθητικότητος καὶ κινήτικότητος τοῦ λάρυγγος, ἐξ οὗ ἡ ἀσθενὴς φωνὴ ἕνεκα τῆς παρέσεως τοῦ θυρεοχρυστανοειδοῦς μυός, τοῦ τείνοντος τὴν γλωττίδα. Ὁ Kushaber εἶπεν ὅτι δύναται τις νὰ προτῆρ τὴν ἀναφάνειν τῆς νόσου ἐκ τῆς ἀναισθησίας τῆς σταφυλῆς καὶ τοῦ λάρυγγος, ἐπομένως ὅτι δύναται τις ἀφόβως νὰ εἰσαγάγῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν φάρυγγα χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τάσιν πρὸς ἔμετον, ὅτι δὲν εἶναι σπάνιον εἰς τοὺς τοιοῦτους πάσχοντας νὰ εὐρωμεν μετὰ θάνατον ψυχικὴ ὀλόκληρα εἰς τοὺς βρόγχους, ἕνεκα τῆς ἀναισθησίας τῆς γλωττίδος. Ἡμεῖς ὅμως ἐπὶ τῶν ἡμετέρων δύο ἀσθενῶν παρατηρήσαμεν καὶ τάσιν πρὸς ἔμετον γαργαλίζοντες τὴν σταφυλὴν, καὶ βῆχα εἰς τὸ μέσον τῆς κατὰ πῶτεως, ἕπερ ἐξήγεται ἐκ τῆς εἰσόδου ψυχῶν εἰς τὸν λάρυγγα καὶ ταῦτο ἐπὶ νόσου προκχωρηκυίας.

Ὅταν ἡ νόσος προχωρήσῃ ἐπέρχονται φαινόμενα ἐκ τοῦ ἀναπνευστικοῦ συ-

στήματος. Ἡ παράλυσις τῶν εἰσπνευστικῶν μυῶν (στερνο-κλειδο-μαστοει-διτόν κτλ) ἐξήγησεν τὸ ἐπιπόλαιον τῆς ἀναπνοῆς, καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ διατηρῆσαι τὸν θώρακα ἐν διαστολῇ, τὸ ἐπιπόλαιον τοῦ βηχῶς.

Ὅταν δ' ἐπέλθῃ ἡ παράλυσις τῶν πτερυγοειδῶν μυῶν τότε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐπίκειται τὸ τέλος.

Ὁ θάνατος δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ πολλῶν, εἴτε ἐξ τῆς αἰτιῆς ἕνεκα τῆς δυσκαταπόσις, εἴτε ἕνεκα μικρᾶς ἐρογγίτιδος, διότι τότε ἡ στήλη τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος δὲν εἶνε ἰσχυρὰ ἵνα ἀποδιώξῃ τὴν συναχθεῖσαν ἐκεῖ που βλένναν, ἥτις προκαλεῖ τὸν δι' ἀσφυξίας θάνατον, εἴτε ἕνεκα τῆς ἀναισθησίας τοῦ λάρυγγος δυνατὸν νὰ ἐμπαρῆθῇ εἰς τὴν γλωττίδα ψυχρὸν ὑπερ μὴ ἐκβαλλόμενον νὰ προκαλέσῃ θάνατον δι' ἀσφυξίας, εἴτε ἕνεκα παραλύσεως τοῦ θυρεοαρυταινοειδοῦς μυῶς εἴτε ἕνεκα συγκοπῆς παραλυομένου τοῦ πνευμονογαστρινοῦ αἰ συστολαὶ περιέρχονται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ μεγάλου συμπαθητικοῦ ἐξ οὗ ἡ ταχύτης καὶ ἡ βραχύτης τοῦ σφυγμοῦ ἀλλὰ ὁ αἷκτον ἢ βράδιον ἐπέρχεται ἡὼς ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου λιπώδης ἐκφύλισις τοῦ καρδιακοῦ μυῶς καὶ ἡ παράλυσις αὐτοῦ.

Διαρκεῖ δὲ ἡ νόσος ἐπὶ μῆνας ἢ καὶ ἔτη, ἂν ὁ ἀσθενὴς δὲν ἀποθάνῃ ἐκ παρεμπροσθένος νόσου.

Ἡ θεραπεία συνίσταται εἰς τοὺς ἠλεκτρισμοὺς καὶ τὴν διὰ οἰσφαγείου καθεστῆρος διατροφήν τοῦ ἀρώστου. Πλὴν οὐδὲν ἔχομεν παράδειγμα ἰκσεως.

Ἐν τῇ κλινικῇ ἡμῶν εὐρίσκεται καὶ ἕτερος ἀσθενὴς, Μιχαὴλ Καλαλοῦγκας, ἐκ Ζακύνθου, ἀπόμαχος, ἔτων 50. Οὗτος ἐπίσης οὔτε καταχραστῆς τοῦ οἴνου εἶναι, οὔτε σύφιλι ἔλαβε. Πρὸ οὐκὼ μνητῶν ἕνεκα οἰκογενειακῶν περιπετειῶν ἀνεχώρησε τοῦ οἴκου του καὶ ἐκοιμήθη καθ' ὅδον (οὐχὶ διότι εἶχε μεθύσει). Τὴν πρωτὴν ἐγερθεὶς πικρετήρησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ καλῶς γράμματά τινα τοῦ ἀλφαβήτου, συνάμα, ὅτι, τὸ ἀριστερὸν ἡμιμόριον τοῦ σώματος δὲν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τόσον καλῶς ὅπως πρὶν, ὅτι ἡ κατάποσις κατέστη πῶς δύσκολος. Πάντα δὲ ταῦτα προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπετείνοντο. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον προσήλθεν ἔχων ὡς ἐξῆς: Ἡ θρέψις του εἶναι μὲν καλὴ ἀλλὰ συγκρινόμενον τὸ ἀριστερὸν ἡμιμόριον πρὸς τὸ δεξιὸν εἶναι ἀτροφικώτερον. Ἡ διάνοια αὐτοῦ εἶναι καθαρωτάτη. Αἱ ἀρτηρίαι ἔχουν τὴν ἀθηρωματώδη ἐκφύλισιν. Ἐκ τῆς καρδίας οὐδὲν τὸ παρά φύσιν, πλὴν ἀναιμικοῦ τινος φαινομένου κατὰ τὴν βάσιν. Σφυγμοὶ 134 κατὰ πᾶν πρῶτον λεπτόν. Ἀναπνοαὶ ἐπιπόλαιαι καὶ ταχεαί. Ἡ λαλιὰ του εἶναι μονότονος, ὅταν δὲ ὀμιλῇ ἐκβάλλει λέξεις δικῆν μηκυθμοῦ. Ἐκ τῶν συμφῶνων μόνον τὰ β. δ. λ. μ. ν. π. δύναται δῶσθαι καλῶς νὰ προφέρῃ καὶ ταῦτα οὐχὶ εὐδαικρῶς. Τὰ φωνήεντα ὅμως προφέρει καλῶς. Ἡ γλώσσα μικρὸν ἀτροφικὴ κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἡμισυ μάλιστα δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὀδόντων καὶ τότε κλι-

νοῦσα πρὸς τὰ δεξιὰ, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἀντανεκλαστικὴν αὐτῆς ιδιότητα ἀμφοτέρωθεν, ἐνῶ τὸ ἀριστερὸν ἡμισυ τοῦ ὑπερφύου ἰστίου εἶναι ἀναισθητικὸν εἰς τὸν πόνον.

Ἡ μάσσησις βραδεῖται ὡς καὶ ἡ κατάποσις ἀλλ' οὐχὶ τόσον ὅσον ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀσθενοῦς. Λέγει ὅτι κατὰ τὴν μάσσησιν ἡ τροφή σταματᾷ ἐκτὸς τῶν ὀδόντων, ἀλλὰ δὲν μεταχειρίζεται τοὺς δακτύλους, μόνον διὰ τῆς γλώσσης ἐπανειλημένως ἐνεργῶν κατορθοῦ νὰ ἐκδιώξῃ ταύτας. Ἡ κατάποσις τῶν τε στερεῶν καὶ τῶν ὑγρῶν δυσχερῆς, ἐνίοτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταπόσεως τῶν στερεῶν διακόπτεται ὑπὸ βηχῶς ἀρκετὰ ἰσχυρᾶς. Δὲν δύναται νὰ συρρίξη, νὰ φιλήσῃ ἢ νὰ σφύσῃ τὴν πρὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ φλόγα τοῦ κηρίου καίτοι ἐπλησιάσαμεν αὐτὴν εἰς ἀπόστασιν 16 ὑφεικτομέτρων. Δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὸν θώρακα ἐν διαστολῇ καὶ ὁ ἀήρ ὅλον ἐκφεύγει.

Ὡς βλέπομεν καὶ ὁ ἀσθενὴς οὗτος ἔχει τὰ συμπτώματα τῆς νόσου τοῦ Duchenne ἀλλ' εἰς ἥττονα βαθμὸν τοῦ πρώτου. Ἐχει ὅμως καὶ τινα ἄτινα μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τῆς καθαρῆς νόσου τοῦ Duchenne, ὅπως εἰς τὸν ἄλλον ἀσθενῆ, ἀλλὰ περὶ δευτεροπαθοῦς παραλύσεως γλωστο-χειλο-φαρυγγιαίας. Τὰ δὲ συμπτώματα ταῦτα εἶναι ἡ ἀριστερὰ ἡμιπληγία καὶ ἡ παράλυσις τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιμορίου τῆς ὑπερώας καὶ τῆς γλώσσης.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ νόσος ἐξεδηλώθη ἀποτόμως καὶ ἐπειδὴ διὰ μιᾶς παρεκλούθετο ὑπὸ τῆς παραλύσεως τῆς γλώσσης τείνομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι πρόκειται ἢ περὶ αἱμορραγίας ἢ περὶ ἐμβολῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει τὰς ἀρτηρίας βεβλαμμένας κλίνομεν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐμβολήν. Ὡς πρὸς τὴν ἔδραν ὅμως αὐτῆς δὲν δυνάμεθα οὐδὲν νὰ εἴπωμεν δυνατὸν νὰ ἐδράζῃ εἴτε εἰς τὸν ἐγκέφαλον, εἴτε εἰς τὴν ἀνιούσαν μετωπικὴν εἵλικα, εἴτε εἰς τὸν προμήκη. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀσθενὴς θὰ διαμένῃ ἀείποτῃ ἐν τῷ νοσοκομείῳ θὰ δώσωμεν περιγραφὴν τῆς νεκροψικῆς ἀλλαγῆς ὅταν ἐπέλθῃ τὸ μοιραῖον τέλος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Συνεδρίασις τῆς 12 Ἰανουαρίου).

Δευκωματῆναι μυϊκαί.

(Συνέχεια. σελ. 19).

Τὰ πρὸς λύσιν προβαλλόμενα ζητήματα εἶναι τὰ ζῶντα ζῶα παράγουσιν ἀλκαλοειδῆ ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει; Εἶναι ταῦτα ἀνάλογα

ἢ διάφορα τῶν πτωματινῶν; Τίς δὲ ἡ φυσιολογικὴ καὶ παθολογικὴ σπουδαιότης αὐτῶν; Τὴν λύσιν τῶν διαφόρων τούτων ζητημάτων ἐζητήσα κατ'ἀρχάς εἰς τὸν μυκτὸν τῶν μαστοφόρων ἰστών, διότι καὶ μᾶλλον ὁμογενῆς τυγχάνει, καὶ ἡ λειτουργικὴ αὐτοῦ δὲν εἶναι ποικίλη, καὶ ἄφθονος τὸ ποσὸν ὑπάρχει.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐνήργησα ἐπὶ κρέατος βοῦς λίαν νεοῦ καὶ καλῆς ποιότητος, ἀκολούθως δὲ ἐπὶ ἐκχυλίματός κρέατος (Liebig¹).

Τριάκοντα χιλιογράμματα θρεῖου κρέατος λεπτότατα κατατετηγμένον κατεψήφθησαν ἐν 80 χιλιογράμμασιν χλιαροῦ ὕδατος ἐν ᾧ προσετέθησαν 5 σιτάρικα ἑξαλικκοῦ ὀξέος, καὶ 2 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα ὀξυγονοῦ ὕδατος, καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ζυμώσεως. Μετὰ εἰκοσιτετράωρον κατεψαγείαν τὸ μίγμα ὑπεβλήθη εἰς ζέσιν καὶ εἶτα ἐξεθλίβη ἐν σπληνίῳ, τὸ ὑγρὸν ὑπεβλήθη ἐκ νέου εἰς ζέσιν καὶ διηθήθη διὰ χάρτου, τὸ δὲ ὑγρὸν ἐξητμίσθη ἐν τῷ κενῷ εἰς 500, τὸ ὑπόλειμμα γλοιῶδες, μελκνοκίτρινον, λίαν ὀξυνόν, ὀσμῆς εὐαίσθητου ἐφθοῦ κρέατος, παρελείφθη δι' οἰνοπνεύματος 99⁰, ἀπέμεινε δὲ ὑπόλειμμα παχὺ, φαιομέλαν, λίαν πλούσιον εἰς ὀρυκτὰ ἄλατα· τὸ οἰνόπνευμα ἐξητμίσθη ἐντελῶς εἰς τὸ κενὸν καὶ τὸ ὑπόλειμμα παρελείφθη διὰ νέου οἰνοπνεύματος θερμοῦ 99⁰, τοῦτο διηθηθὲν ἔμεινε εἰς ἡμερίαν ἐπὶ 24 ὥραις, εἶτα μετηγγίσθη τὸ οἰνόπνευμα, τὸ ὑπόλειμμα διηθήθη καὶ παρελήφθη δι' αἰθέρος 650 ἐφ' ὅσον ἐσχηματίζετο ἴζημα, μετὰ 24 ὥραις μετηγγίσθη τὸ διακυγὲς κίτρινον αἰθεροοἰνοπνευματώδες ὑγρὸν, ὅπερ ὑπεβλήθη εἰς ἀπόσταξιν ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ ἀτμολούτρῳ εἶτα δὲ ἐν τῷ κενῷ. Μετὰ τὴν ἀπόσταξιν ὀλίγον ἀπέμεινε ὑπόλειμμα ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξήχθη ἑλαχίστη ποσότης βάσεων ὀσμῆς λευκοκίτρινης, ἐχρυσῶν τοῦ; χαρκοῦ ἡρώς τῶν πτωματινῶν καὶ μὴ ἐξετασθειῶν ἐπὶ πλέον ἕνεκα τῆς μικρᾶς αὐτῶν ποσότητος.

Τὸ ἀμερικανικὸν κρεάτινον ἐκχυλίμα πρῶτης ποιότητος παρελείφθη τὸ πρῶτον δι' οἰνοπνεύματος 99⁰ καὶ εἶτα ὡς ἀνωτέρω.

Αἱ νέαι βάσεις περὶ ὧν ὁ λόγος περιέχονται ἐν τῷ ἴζηματι τῷ διὰ τοῦ αἰθέρος ἐν τῷ οἰνοπνεύματι παραγομένῳ.

Τὸ ἴζημα τοῦτο κίτρινον τὴν χροιάν, παχὺ, μετρίως πικρὸν, ἐπὶ χρόνον παραμένον μεταβάλλεται εἰς μίγμα κρυστάλλων καὶ σεραπιώδους ὑγροῦ, ἐπιπροστίθεται αἰθέρ μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας δι' ἀντιλίας ἀποχωρίζεται τὸ σεραπιώδες, κίτρινοπρασινίζον ὑγρὸν ἀπὸ τῶν κρυστάλλων, τὰ κρύσταλλα ταῦτα σημειούμενα διὰ Α πλύνονται δι' οἰνοπνεύματος 99⁰ πρὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ὑπολοίπου τοῦ σεραπιώδους ὑγροῦ.

1) Τὰ κρέατα, καὶ δὴ τὰ τούτων ἐκχυλίματα, οὐσιωδῶς διαφέρουσι καθόσον τὰ ζῶα ἐτρέφθησαν ἐν σταύλοις ἢ εἰς βοσκάς, προτιμητέα τὰ τελευταῖα ταῦτα. Τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ διὰ τὸ κρεάτινον ἐκχυλίμα τοῦ Liebig, ὅπερ ἄλλοτε μὲν εἶναι μετρίως ἀλκαλικόν, ἄλλοτε δὲ μετρίως ὀξίνον· αἱ ἀπ' αὐτῶν ἀλκαλικαὶ οὐσίαι θμιαὶ τὴν φύσιν, εἶναι τὸ ποσὸν διάφοροι.

Παραλαμβάνονται ἐκ νέου τὰ κρύσταλλα Α δι' οἰνοπνεύματος 95⁰ ζέοντος καὶ ἐξατμίζεται ἐν μέρει τὸ οἰνόπνευμα τοῦτο, ἀποχωρίζονται δὲ μετὰ ψύξιν 1.—κρύσταλλα ἄφθονα, λευκονόχρσα, παρέχοντα εἰς τὸν δάκτυλον τὴν αἰθθησιν σχιστολίθου καὶ σημειούμενα διὰ Β. 2.—ὕδωρ ἐν ᾧ κατακρημνίζονται νέα κρύσταλλα Γ.

Τὰ κρύσταλλα Α παραλαμβάνονται διὰ ζέοντος οἰνοπνεύματος ἐγκαταλιμπάνουσι ἐν ὑπόλειμμα περίπου ἀδιάλυτον κρυστάλλων λευκοκίτρινων, ἄτινα ἀναδικυόμενα ἐν ζέοντι ὕδατι παράγουσιν ἴζημα ἐλάχιστον, λευκόν, μετρίως κίτρινον κρυστάλλων Δ στιβόντων, ὀλίγον διαλυτῶν ἐν ὕδατι, πρισματικῶν. Συμπυκνουμένου τοῦ ἀρχικοῦ ὕδατος παράγονται νέα κρύσταλλα νεραντιώχρσα Ε.

Ἄπαντα ταῦτα τὰ κρύσταλλα, ἀποχωρίζονται κατὰ σειράν διὰ τῆς προσημειωθείσης λίαν ἀπλῆς ἀναλυτικῆς μεθόδου διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος τοῦ αἰθέρος καὶ τοῦ ὕδατος, ἀποτελοῦσι νέας βάσεις, τινὰς οὐδετέρας εἰς τὸν δοκιμαστικὸν χάρτην, ἄλλας κυανίζουσας τὸν χάρτην τῷ ἡλίστροπιῳ, καὶ παραγούσας ὑδροχλωρικὰ καὶ νιτρικὰ ἔλατα οὐδέτερα καὶ κρυσταλλικά. Περὶ τῶν διαφόρων τούτων ἀλλοσιδῶν ὁ λόγος ἐν τοῖς ἐξῆς.

Ξανθοκρεατινίνη, C5 H10 A74 O.

Εἶναι ἡ ἀφθονωτέρα πασῶν καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ κρύσταλλα Β, χροιάς κίτρινης, κρυσταλλοῦται εἰς κρύσταλλα λεπτά, εὐθριπτά, ὡσεὶ φυλλώδη, περίπου ὀρθογώνια, παραπλήσια τοῖς τῆς χοληστεκρίνης, εἰς τὴν ἀφὴν παρέχονται αἰθθησιν σώματος λιπαροῦ. Γεύτως μετρίως πικρᾶς, διαλυομένη ἐν ζέοντι οἰνοπνεύματι, ἔχει ὡς τὸ δεξιδαμίδιον, ψυχρὰ δὲ ἔχει πτωματικῶς, τὰ κρύσταλλα αὐτῆς εἶναι λίαν διαλυτὰ ἐν τῷ ὕδατι καὶ δὴ καὶ εἰς τὸ ψυχρὸν, ἐπίσης διαλυτὰ καὶ εἰς τὸ θερμὸν οἰνόπνευμα 99⁰. Θερμαινομένη ἡ βάσις αὕτη ἀναδίδει ὀσμῆν ἐφθοῦ κρέατος, μελανίζει καὶ ἀπανθρακκοῦται ἐν μέρει ἀναδίδουσα ἀμμωνίαν καὶ μεθυλαμίνιον. Δι' αὐτῆς ὁ μὲν ἐρυθρὸς δοκιμαστικὸς χάρτης μετρίως κυανίζεται, ὁ δὲ κυανὸς ἐπίσης μετρίως ἐρυθραίνεται.

Τὸ ὑδροχλωρικὸν αὐτῆς ἔλας κρυσταλλοῦται εἰς βελόνες δίκην πτερῶν χανθῶς ἐπικειμένων, τὸ δὲ χλωριοπλατινικὸν κατὰ δέματα μακρὰ κρυσταλλικά καὶ λίαν διαλυτὸν, τὸ χλωριοχρυσικὸν δυσκόλως κρυσταλλοῦται. Ἡ βάσις αὕτη καθ' ὅλα ὁμοιάζει τῇ κρεατινίνῃ C4 H7 A23 O ἧς διαφέρει διὰ τοῦ CH3A7· διὰ διαλύσεως χλωριούχου ψευδαργύρου καθιζάνει ὡς καὶ ἡ κρεατινίνη, τὸ δὲ λευκοκίτρινον ἴζημα, διαλυτὸν ἐν θερμῷ ὕδατι, ἀποψυχόμενον παράγει λεπτὰ μεμονωμένα ἢ κατὰ δέσμας ἐν σχήματι Χ ἢ ἀστεροειδεῖς βελόνες, διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου παράγεται ἐν ψυχρῷ ἴζημα ὀρθοῦδες, διαλυτὸν ἐν θερμῷ καὶ εἰς βελόνες κρυσ-

σταλλούμενον. Διὰ τοῦ χλωριούχου ὑδραργύρου παράγεται ἴζημα λευκοκίτρινον. Διὰ τοῦ δξάλικοῦ καὶ τοῦ νιτρικοῦ δξέος οὐδέν ἴζημα. Διὰ τοῦ δξικοῦ χαλκοῦ οὐδέν ἴζημα οὔτε ἐν θερμῷ οὔτε ἐν ψυχρῷ, ἐξ οὗ διακρίνεται τὸ σῶμα τοῦτο ἀπὸ τῆς ξανθίνης καὶ ὑποξανθίνης.

Διὰ τινῶν ἀντιδραστηρίων τῶν ὀργανικῶν ἀλκαλοειδῶν, ὡς τοῦ χλωμιούχου ὑδραργύρου καὶ τοῦ ἐνωδίου ἰωδιούχου καλλίου, οὐδέν παράγεται ἴζημα, δι' ἄλλων ὡς τοῦ φωσφορομαλυθδαϊνικοῦ νατρίου, παράγεται ἄρθρονον θρομβώδες ἴζημα, κίτρινίζον καὶ μετρίως διαλυτὸν ἐν θερμῷ διὰ τῆς δεψίνης παράγεται θάλασσις μετὰ χρόνον.

Ἀπεκατέσκαρ ἐν τὴν βάσιν ταύτην ξανθοκρεατινίνην ἀποβλέψαντες εἰς τὴν μεγάλην ἀναλογίαν ἣν κέντηται πρὸς τὴν κρεατινίνην, τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὴν συγγένειαν, ἅτε δὴ ἀπαντῶσαν ἐν τῷ μυϊκῷ ἰσθμῷ, καὶ εἰς τὸ κίτρινον αὐτῆς χρῶμα.

Ἐπειρόθημεν ἀν' ἧτο δυνατὸν δι' ὀξειδώσεως ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς ξανθοκρεατινίνης ὅλον ἢ μέρος τῆς περισεύσεως τοῦ ἐν αὐτῇ ὑδραγόνου συγκριτικῶς πρὸς τὴν ὑποξανθίνην καὶ οὕτω νὰ μεταπέσῃ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην οὐσίαν· καὶ διὰ μὲν τοῦ ὑπερμαγγανικοῦ καλλίου μετετρέπη εἰς θερμοκρασίαν 300—400 εἰς ὕλην μελανήν, ἀδιάλυτον εἰς τὰ δξέα καὶ τὰ ἀλκάλια, παρεμπερῆ τῆ ἀζυλίμη. Διὰ τοῦ προσφάτως ὅμως καταβυθισθέντος ὀξειδίου τοῦ ὑδραργύρου προκύπτει ὑγρὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου δι' ἀκράτου οἰνοπνεύματος ἀποχωρίζεται ἐν μέρος ὑγρομετρικὸν λίαν διαλυτὸν καὶ ἕτερον μέρος, μᾶλλον οὐσιώδες, κρυσταλλούμενον ἐν οἰνοπνεύματι 930 εἰς βελόναι· λίην μετρίως ἀλκαλικὰς, ἐξ ὧν παράγεται χλωριοπλατινικὸν ἄλας μετρίως διαλυτὸν, καὶ διὰ θερμάνσεως, ὡς ἡ ὑποξανθίνη ἴζημα κίτρινίζον θρομβώδες· τῆ προσθήκῃ αἰθέρος ἐν τῇ οἰνοπνευματώδει διαλύσει τοῦ σώματος τοῦτου σχηματίζονται μετὰ τινὰς ἡμέρας βελόναι, λευκαὶ, μεταξοσιδεῖς, παρεμπερῆ τὰς τῆς κεφτείνης καὶ τυχόμεναι εἰς 1740. Καθ' ἅπαντας σχεδὸν τοῦς συγγραφεῖς ἡ τελευταία αὕτη οὐσία τήκεται εἰς 1780.

Ἡ ξανθοκρεατινίνη εἶναι τονωτικὴ εἰς ὄσιν ὀπωσοῦν μεγάλην· εἰς τὰ ζῶα προκαλεῖ ἐξασθένησιν, ὑπνηλίαν, μεγάλην κόπωσην, κενώσεις καὶ ἐμέτους συχνούς.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐντροπικὴ τῆς κορυζῆς Θεραπεία. — Τὸ πλῆθος τῶν προταθέντων φαρμάκων διὰ τὴν θεραπείαν τῆς δξείας ἀπλῆς κορυζῆς ἐπὶ τοσοῦτον εἶναι μέγα ὥστε ἐν δεδομένη περιπτώσει μεγάλας ἀπαντᾷ ὁ ἰατρὸς δυσχερείας εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσφορωτέρου. Μεταξὺ δὲ τῶν ἀπέριων συστατινομένων ὡς μᾶλλον ἀφέλιμα καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει χρήσιμα θε-

ωροῦνται ποδόλουτρα, διαφορητικὰ, χλιαρὰ ποτὰ ἐν τῇ κλίνῃ λαμβανόμενα, ὡς ἐγγυμα ἀκτῆς, φιλόζυξ, ἰαθοράντι, σαλσαπαρίλλη; μετὰ ἡ ἀνευ ξηρίου τοῦ Douner, ἐπαλείψεις τῆς ρινὸς διὰ λίπους ἔσω τε καὶ ἔξω, ἀτροπίνη ὡς καταστέλλουσα τὴν ὑπερέκκρισιν τοῦ ρινικοῦ βλεννοῦμένου, καταϊωνίσεις ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀναρρόφησις διὰ τῆς ρινός.

Συνιτῶνται δ' ἀπ' ἑτέρου αἱ εἰσπνοαὶ τοῦ δξικοῦ, τοῦ φανικοῦ δξέος, τοῦ κροφουρούχου οἰνοπνεύματος, τῆς κροφουρῆς, τῆς ἀμμωνίας, τοῦ βάμματος τοῦ ἰωδίου κλ. ἐπίσης καὶ ἀναρρόφησις τῆς κόνεως τῆς κροφουρῆς, τῆς στυπτηρίας, τοῦ καλομελάνου, τῆς δεψίνης, τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου, τοῦ κόμμεος καὶ τοῦ βισμούθιου, τῆς ὑδροχλωρικῆς μορφίνης, τῆς βίξης τῆς εὐθαλαίας, τοῦ χλωρικοῦ καλλίου, τοῦ σακχάρου, τῆς λευκῆς, τῆς ἐρυθρῆς τοῦ ὑδραργύρου ὑποστάθμης, αἱ στυπτικαὶ καὶ ἐρεθιστικαὶ ἐγγύσεις ἐν τῇ ρινικῇ κοιλότητι διὰ πυκνῆς διαλύσεως ὑδροχλωρικῆς κοκαίνης, ὁ διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου καυτηριασμὸς τοῦ βλεννοῦμένου κλ.

Πλὴν ὄλων τούτων κατὰ τοὺς Bryden, καὶ Keibel προτιμητέον τὸ βάμμα τῆς βενζόνης δίκην ὑπατιῶν, ὅπερ ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἐπάγεται τὴν τελευταίαν τῆς κορυζῆς κατάπαυσιν.

Δηλητηριώδη ἀποτελέσματα τῆς κοκαίνης. — Ἡ χρῆσις τῆς κοκαίνης ὁσημέραι γενικεύεται, ἐκ δὲ τῆς κλινικῆς πείρας προκύπτει ὅτι μεγάλη ἀπαιτεῖται προσοχὴ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ φαρμάκου ὡς ἀναισθητικοῦ, καθότι ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν παρετηρήθησαν δηλητηριώδη συμπτώματα. Ἴδου τί μέχρι τοῦδε εἶναι γνωστὸν περὶ τούτου.

Ὁ Knorr χρῆσιν ποιούμενος 25 σταγόνων ὑποδερμικῶς διαλύσεως κοκαίνης εἰς ἀναλογίαν 4:100, καὶ ἐνσταλάξας σταγόναις τινὰς ἐκ τῆς αὐτῆς διαλύσεως ἐν τῷ σάκκῳ τοῦ ἐπιπεφυκότου ἀναφέρει ὅτι ἐπεγένετο κεφαλαλγία, ἱλιγγυί, ναυτιάσεις, ὠχρότης τοῦ δέρματος, κατάψυξις.

Ὁ δὲ Fribourg Mayerhausen εἰς νέαν κόρην ἀφθονον ἔγουςαν δακρυόρροϊαν, ἐξ οὗ εἰκόζετο ὅτι μόλις τὸ ἥμισυ τοῦ ἐνσταλαζομένου ὑγροῦ ἦτο δυνατόν ν' ἀπορροφηθῇ, ἐνσταλάξας 30 σταγόναις διαλύσεως εἰς δύο δόσεις, ἐξ ὧν ἀπερροφήθησαν 5 περίπου χιλιοστογράμματα, παρετήρησεν ἔντονον κεφαλαλγίαν ἀμέσως σχεδὸν ἐπελθοῦσαν, ἀκολούθως δὲ ἐρεθισμὸν περὶ τὸν λάρυγγα, ναυτιάσεις καὶ στιγματικὴν τῆς γλώσσης παράλυσιν· ἀπαντα ταῦτα τὰ συμπτώματα διήρκεσαν ἐπὶ εἰκοσιτετράωρον.

Ὁ Reid ἀναφέρει εἰς τὴν Russkaya medicina δύο περιπτώσεις καθ'

α: παρατηρήθησαν ανάλογα συμπτώματα, και η μὲν τῶν περιπτώσεων τούτων ἀνάγεται εἰς δεκάετη νεάνιδα, ἡ δὲ εἰς γυναῖκα ἐξηκοντοῦτιδα, εἰς ἀμφοτέραις τὰς πασχούσας μετεχειρίσθη ὁ ἐν λόγῳ ἰατρός ἀνὰ 15 σταγόνας διαλύσεως 2:100.

Ὁ Steven ἀναφέρει ἄνδρα ὕγια παθόντα δι' ἐνσταλάξεως 7 ἕως 8 σταγόνων διαλύσεως 4:100 σπασμῶς και ἀπώλειαν τῆς συνειδήσεως.

Ὁ ἐν Πετρούπολει Bellarminoff ἐσχάτως μνημονεύει πέντε περιπτώσεων καθ' ἃς ἐκ τῆς χρήσεως διαλύσεως εἰς ἀναλογία 4:100 ἐπι διαφόρων ὀφθαλμικῶν παθήσεων ἐπεγένοντο ἡμικρανία, Γλιγγοί, ναυτιάσεις, ἔμετοι: οἱ πάσχοντες ἄπαντες περὶ ὧν ὁ λόγος ἦσαν γυναῖκες: ἐξησθημέναι. Ὡς ἀντίδοτα συνιστᾷ ὁ αὐτὸς ἰατρός τὸν πάγον και τὴν μορφίνην κατὰ τῶν ἐμέτων και τὸν οἶνον κατὰ τῶν λοιπῶν φαινομένων. Συμπεραίνει δὲ ὅτι τὰ δηλητηριώδη τῆς κοκαίνης φαινόμενα ἀναπτύσσονται ἐξαιρέτως εἰς ἡλικιωμένους και κακῶς τρεφομένους γυναῖκας, και δὴ διὰ διαλύσεως ἐν ἀναλογία 4:100.

Ὁ δὲ ἐν Φιλαδελφίᾳ Keyser τέλος προσθέτει ὅτι ἐκ τῆς χρήσεως τῆς κοκαίνης ἐπιγίνεται ἐνίοτε μετὰ τὴν ἐγχείρησιν τοῦ ὑποχύματος πανοφθαλμία.

Ἀντιπυρρῆνης αἰμοστατικὴ ἐνέργεια. — Ἐπι διαφόρων περιπτώσεων, ὅσον ἐπιστάξεων, ἐκρίσεων τοῦ ἀγκῶνος, ἐξαιρέσεως ὄγκων κλ. ὁ ἰατρός Casell παρατήρησε τὴν αἰμοστατικὴν τῆς ἀντιπυρρῆνης ἐνέργειαν ἐν διαλύσει εἰς ἀναλογία 4—5:100.

Ἐκ τῶν πειραμάτων αὐτοῦ ὁ Casell συμπεραίνει ὅτι ἡ ἀντιπυρρῆνη εἶναι ἰσχυρὸν αἰμοστατικόν, και δὴ και αὐτοῦ τούτου τοῦ χλωροῦχου σιδήρου ὑπέρτερον: δὲν ἐγκαταλιμπάνει ἐσχάρας ὡς τὸ θερμοκαυτήριον, δὲν εἶναι δηλητηριώδης ὡς ἡ ἐργοτίνη εἰμὴ ἀπὸ μεγάλων δόσεων, και τέλος ἐνεργεῖ ἐπίσης ἀποτελεσματικῶς και ἐσωτερικῶς και ἐξωτερικῶς διδομένη.

Ἀφ' ἐτέρου εἰς τὰς πολλὰς τῶν περιπτώσεων εἶναι προτιμητέα παντὸς ἄλλου αἰμοστατικοῦ διότι κέκτῃται και ἀντιπυρετικὴν, πιθανῶς δὲ και ἀντισηπτικὴν ἐνέργειαν. Ἐν γένει ἡ αἰμοστατικὴ τοῦ φαρμάκου ἐνέργεια καταφαίνεται ὡς τάχιστα. Τὰ ἐπι ἐπιγενῶν αἱμορραγιῶν αἰμοστατικὰ τῆς ἀντιπυρρῆνης ἀποτελέσματα δὲν εἶναι εἰσέτι γνωστά.

Κοκαῖνη ἐπὶ συμφυλικῶν παθήσεων. — Ἐκ τῶν πειραμάτων τοῦ Buiro διὰ τῆς κοκαίνης εἰς τὰ νοσήματα τῶν γεννητικῶν ὁργάνων προκύπτουσι τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

1. — Ἐγγυσις σταγόνων τινῶν διαλύσεως κοκαίνης εἰς ἀναλογία 2:100 καταπαύει τάχιστα τὸν πόνον ἐπὶ τῆς δξείας βλεννορροίας κατὰ τὴν οὖρησιν και τὴν στήσιν. Ἡ ἔγγυσις μενέτω ἐν τῇ οὐρήθρᾳ ἐπὶ 5 τῆς ὥρας: ἐξηκοστὰ τετράκις ἢ πεντάκις δι' ἡμέρας.

2. — Διὰ τῆς κοκαίνης ἐπιτυγχάνεται ὁ εὐοδιασμός τοῦ καθετήρος και ἐνεργοῦνται αἱ διὰ καυτηρίων ἐγγύσεις χωρὶς πόνων.

3. — Ἡ ἐπιθέσει βώλου ἐκ βάμβακος ἐμβεβρεγμένου ἐν διαλύσει κοκαίνης εἰς ἀναλογία 2:100, ἢ τῆς χρήσει ἀλοιφῆς κοκαίνης εἰς ἀναλογία 5:100 καταπαύονται τάχιστα οἱ ὀξεῖς πόνοι τῆς βλεννορροίας παρὰ ταῖς γυναιξίν.

4. — Διὰ τῆς κοκαίνης ἀποβαίνει εὐκολωτέρα ἡ ἐξέτασις τῆς οὐρήθρας και τῆς κύττεως διὰ τῶν κηρίων και διὰ τοῦ ἐνδοσκοπίου.

5. — Ἐπὶ βαλανοποσθίτιδος ὁ καυτηριασμός ἐνεργεῖται ἀνωδύτως.

6. — Διὰ τῆς κοκαίνης ἐπιγίνεται ἀναλγησία κανονικῆς διάρκειας πρὸς ἀποκοπὴν πρωτοπαθῶν συμφυλικῶν βλαστημάτων.

7. — Ἐνεργεῖ τοπικῶς μετὰ μεγάλης ὠφελείας ἐπὶ ὑδραργυρικῆς στοματίτιδος, δυσκολίας περὶ τὴν κατάποσιν κλ.

Κολπίτιδος Θεραπεία. — Ἐπὶ δξείας μὲν κολπίτιδος ὁ Sinéty ἐμβάλλει ἐν τῷ κόλπῳ συττρέμματα μοτῶς ἐμβεβρεγμένα ἐν τῇ ἐξῆς διαλύσει:

Rp.	Acid. carbolic crystallis	Scr.	1.
	Magist Bismuth.	Dr.	2.
	Glycerin. pur.	Unc.	1.
	Aq. destill.	»	3.
M. D.			

Ἐπὶ δὲ τῆς χρονίης κολπίτιδος, ὁ Marlineau ἐπιπάσσει διὰ τῆς ἐξῆς κόνεως ἄπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κόλπου διὰ φυστηρίου.

Rp.	Acid. Salicylic.	Unc.	1.
	Gum. arab. pulveris.	Dr.	3.
	Amyl.	Unc.	2.
M. D.			

P.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὸ περὶ οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει

τὰ κυριώτερα τοῦ ζωϊκοῦ ὄργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Τέτανον. Ὁξειδωμένους ἐνώσεις, Σιδήρον καὶ Μαγγανήσιον Ἰονικὰ, Κινίνην καὶ Στρυχνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν ὀσμωδωδες συστατικόν, τὸν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γαστρὶν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοικῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλην ἐκτέταστο ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ νόσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίης βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ ἤττον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ Θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονωτικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καὶ ἐς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἡ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς Θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ἀρεξίν, ἐυθυμίζει τὴν κέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβαίνει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιαλὴ περιέχει 8 οὔγκιας, ἤτοι 50 περίπου δόσεις.

Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλύμπιῳ. Πᾶσα περὶ τοῦτου ἀγγελία ἄρισται μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

COMPAGNIE DES VASELINES FRANÇAISES.

Ἐμβλημα **Πετροελακίνη** (Pétroleline).

Ἀδελφῶν **LANCÉLOT** καὶ **Σας**.

Χημικοῦ, φαρμακοποιοῦ, διδάκτορος ἰατρικῆς τῆς ἐν Παρίσι τοῦ ἰατρικῆς Σχολῆς.

Διπλωμα τιμητικὸν ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν ἔργων 1885.

Παρίσι, 15 Rue de l'Échiquier. — Ἐργοστάσιον ἐν Aubevilliers (Seine).

Λονδίνον, 108. London Wall.

Τῆς **Πετροελακίνης** χρῆσις γίνεται εἰς τὰ φαρμακευτικὰ σκευάσματα.

Ἡ **Πετροελακίνη**, ἡ Γαλλικὴ **Βασιλίνη**, ἥς χρῆσις γίνεται ἐν ἔγκει τοῖς νοσοκομείοις τῶν Παρισίων, εἶναι οὐδετέρα, ἄχρους ἢ μαρὰ τὴν γαστρὶν,

διὰ τῶν χαρακτήρων δὲ τούτων γνωρίζεται ἀπὸ πάσης παραποιήσεως ἢ νοθείας. Μεγάλη γίνεται αὐτῆς χρῆσις εἰς τὴν ἰατρικὴν εἰς τὴν Θεραπείαν τῶν κακῆς φύσεως πληγῶν, θεραπεύει δὲ ταχέως Ἐγκαύματα, Ραγάδας τῶν μαστῶν Ρωγμὰς, Ἐδλογίαν, Ἐρυσίπελας, Πιτυρίασιν, Ἐκζεμα καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐν γένει νόσον τοῦ δέρματος. Μεγάλης χρησιμότητος εἶναι καὶ εἰς τὴν μύροποιαν. Οὐδέποτε ταγγίζει. Ζητητέα ἡ ὑπογραφή **LANCÉLOT et Cie**.

Ἐν Ἀνατολῇ εὐθεται ἐν τῇ **Φαρμακευτικῇ ἀποθήκῃ** ἐν Κωνσταντινουπόλει **Grand'Rue de Galata 35**.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἡ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιῶν.

Διαλαμβάνουσα

Περίληψιν ἀπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν· Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια· Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας· Φαρμακοποιῶν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· Θεραπευτικῶν ἐγκόλπιον, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

YHO **DORVAULD**.

Ἐκδοσις 10ῃ ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. καίμενον. Σχήματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ἐνὲν ὀνοματολογία.

Εὑρίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαληνοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαληνὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ἔδ. Πιννακοτῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς **EASTERN AGENCY-Karakeuy Deirmien Han**.

Ἡ διεύθυνσις **EASTERN AGENCY** ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσει εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κ. ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

Νικοσιδῆ. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

ΠΙΚΡΟΠΗΓΗ EN BUDE
Rákóczy
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ
 ΤΩΝ ΛΑΒΑΘΩΝ LOSER

Τὸ αὐτοφύεσ πικρὸν ὕ-
 δωρ Rákóczy εἶναι ἐν
 τῶν πλουσιωτέρων εἰς
 στερεὰ συστατικά ὑδά-
 των, ἅτε δὴ περιέχον ἐν
 10000 μέρ. αὐτοῦ 571
 μέρη στερεῶν συστα-
 τικῶν, καὶ προτιμᾶται εἰς
 τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀφθονον
 θεϊκὸν μαγνήσιον, γάτριον καὶ λίθιον.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πικροπηγὰς τὸ ὕδωρ
 Rákóczy θεωρούμενον παρ' ἀπάντων τῶν ἰατρῶν ὡς τὸ πρωτεῖον προ-
 μᾶται καθ' ἑς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἢ χρῆσις τῶν πικρῶν ὑδάτων,
 διὸ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾶται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἰατρῶν
 ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Βυλαpest ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρισίαις
 ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν Fanvel ἐν Παρισίαις, Charle-
 Ticheborn ἐν Λονδίῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Mordtmann ἐν Κωνσταν-
 τινουπόλει, Zoupan ἐν Ἀδριανουπόλει, Salem pacha ἐν Κάιρῳ, Sch-
 uss ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zeissel καὶ Rokitansky ἐν Βιέννῳ, Seitz ἐν Μο-
 νάχῳ, Volli ἐν Κολωνίᾳ κλ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκαστοτε πληρουμένων παρ' ἅπα-
 σιν τοῖς καταστήμασιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις κα-
 φαρμακεμπορείοις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κλινικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν προδιαθετικῶν αἰτίων τῆς φθίσεως τῶν
 πνευμόνων, ὑπὸ **Σπυρίδωνος Ἰω. Κανέλλη**, ἰατροῦ. Εὑρίσκεται
 παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐμπόρου κ. Ἰω. Κανέλλη ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 111
 τιμωμένη δραχ. 1.

CH. FÉRÉ.—Traité élémentaire d'Anatomie médicale du Système
 nerveux. — Paris. 1886. I. V. in 8. avec 213 fig. dans le texte.
 Aux bureaux du progrès médical. Rue des Carmes 14. Prix.
 10 fr.

BOURNEVILLE. — L'Année médicale. (Huitième année) 1885. —
 Paris 1886. Chez Plon. Rue Garancière. No. 8. et 10.—Prix 4.fr.

Περικλέους Πατριίου. — Τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν κα-
 ἢ θεραπεία αὐτῶν. — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις. 1885. Δρ. 12.
Τοῦ αὐτοῦ. — Περὶ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς θεραπείας
 αὐτῶν. — Μέρος Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὄλῳ 15.